

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΤΡΕΛΕΣ

ΟΙ ΠΙΟ ΕΞΩΦΡΕΝΙΚΟΙ ΑΓΓΛΟΙ ΕΚΚΕΝΤΡΙΚΟΙ

Ένας τρομερός μισογύνης. Ο γαιοκτήμων που δεν μιλούσε ποτέ στις γυναίκες. Ο παραδεδεγμένος γάμος του κ. Χόου. Πώς άφησε ούβουλη τη γυναίκα του. Η περιέργη συνάντησή τους έπειτα από 17 χρόνια. Ο λέρδης Πέμπροκ κι η προσποιητή κευφαμάχρα του. Πώς έκεψε το κρκαί στον ύπνρέτη του, κλπ. κλπ.

ΙΛΗΣΑΜΕ κι' άλλοτε γιά τις εξωφρενικές μανίες διαφόρων Άγγλων εκκεντρικών. Σήμερα θά σας αναφέρουμε μερικές ακόμα.

Ο Γκόσλιτζ, Άγγλος γαιοκτήμων, που έζησε τον 18ον αιώνα, είχε πολλές εξωφρενικές μανίες. Μιά απ' τις μανίες του αυτές, ήταν και η έξη: Μόλις ένας γνωστός του τού έλεγε πως ήταν μισογύνης, άμέσως τον καλούσε σπίτι του, τού έκανε τó τραπέζι και τού έδινε χρήματα, αν ήταν φτωχός και, αν ήταν πλούσιος, συνδέοταν άμέσως μαζί του με την πιο στενή φίλια.

Ο Γκόσλιτζ ήταν τόσο μισογύνης, ώστε έλεγε με περιφάνεια ότι, από τα δεκαοχτώ χρόνια του, δεν είχε άπειθνεί ποτέ τον λόγο σε γυναίκα. Στο σπίτι του δεν έμπανε κανένα θηλυκό, και, όταν συναντούσε τυχάρπαι στους δρόμους της έξοχης, όπου έμενε, καμιά γυναίκα, άλλάζε εύθως δρόμο, και σταυροκαπιότανε, μουρμουρίζοντας, συγχρόνως, και διάφορα ξόσματα, σαν να είχε συναντήσει τον ίδιο τó Σατανά.

Την ίδια εκείνη εποχή ζούσε στο Λονδίνο, κι' ένας άλλος θεότρελος εκκεντρικός, ο Χόου. Ο Χόου, άνθρωπος συμπαιθητός, έξεντος και πλουσιώτατος, είχε δέκα περίπου γιλιάνες λίγες εισόδημα τó χρόνο. Θέλησε κάποτε να παντρευτεί μια πολύ άμορφη νέα, όνομα ζόμενη Μάλετ, που την άγατούσε με πάθος. Όσο, τóσο, την ημέρα τού γάμου, ο Χόου, αφού ύποστηρίξε, κατά την διάρκεια τού γεύματος, ότι όλες ή γυναίκες είνε άπιστες, και ότι δεν μπορεί να ήταν κανείς ποτέ βέβαιος γιά την άγάτη τους, σηκώθηκε, ελτε στη γυναίκα του ότι ήταν ύποχρεωμένος να πάη γιά μια σοβαρή ύποθεση στο Λίβερπουλ, κι' έφυγε.

Μά κατά τις τέσσερις τó άπόγευμα, ή κυρία Χόου έλαβε ένα σημείωμα από τόν άντρα της, με τó όποιον της άνήγγελλε ότι ένα άπροσδόκητο ζήτημα τόν άνάγκαιζε να φύγη από την Όλλανδία. Από τότε, επί δεκαπέντε όλόκληρα χρόνια, ή κ. Χόου δεν άκουσε πειά να γίνεται λόγος γιά τó σύζυγό της. Μά ο Χόου δεν είχε πάει καθόλου στην Όλλανδία. Σ' όλο αυτό τó διάστημα έξακολουθούσε να μένη στο Λονδίνο και μάλιστα στον ίδιο δρόμο που έμενε κι' ή γυναίκα του. Έλεγε νοικιάσει εκεί ένα δωμάτιο, στο σπίτι κάποιου λεηταποίου, είχε άλλάξει όνομα, και, καθώς δεν ήταν πολλός καιρός που έμενε στο Λονδίνο, δεν άναγνωρίστηκε από κανένα. Τρεις πόρτες μισοκίη από τó σπίτι της γυναίκας του ύπηρεγε ένο μικρό καφενεδάκι, στο όποιον έσείναζε ο Χόου. Τρία χρόνια μετά τίν... άναχώρησή του γιά την Όλλανδία, στο καφενεδάκι αυτό, διαβάζοντας μάν έφημερίδα, ο Χόου πληροφροήθηκε ότι ή γυναίκα του είχε ύποβάλει μάν άναφορά στη Βουλή, με την όποια ζητούσε να κανονισό τó δικαστήριο τις ύποθέσεις τού συζύγου της, γιά τόν όποιον κανείς δεν ήξερε αν ζούσε ή αν είχε πεθάνει. Ο Χόου παρακολούθησε με μεγάλο ενδιαφέρον την εξέλιξη της ύποθέσεως, ή όποια τριματίστηκε άποσ επιημιούσε ή...χώρα.

Πέρασαν δέκα χρόνια. Η κ. Χόου, θέλοντας ν' άλλάξη σπίτι, πήγε και κατοίκησε στην άλλη πλευρά τού δρόμου, στο σπίτι κάποιου Σόλτ, που ο Χόου τόν συναντούσε συχνά στο καφενεδάκι. Όταν ο Χόου άκουσε αυτό, συνδέθη άκαμψη στενωτέρα με τόν Σόλτ, στο τέλος νοικιάσε κι' αυτός μια μικρή κάμαρα στο σπίτι του. Από τó δωμάτιο αυτό που ένας πολύ λεπτός τοίχος τó χώριζε από τó δωμάτιο της κ. Χόου, ο Χόου έβλεπε και άκουγε, ότι γινόταν δίπλα.

Ο Σόλτ μάλιστα, νομίζοντας ότι ο νοικιάσης του ήταν άνταπντρος, τού σιαντούσε έπιμωνα και παντρευτεί τη χήρα. Μά εκείνος άπαντούσε ότι είχε άποφασίσει να μένη γεροντοπαλλήκαρο.

Έξαφνα ο Σόλτ άνήγγελλε στον Χόου ότι ή χήρα τόν είχε εδοποιήσει πως θάρευνε απ' τó σπίτι του, τού είχε, μάλιστα, όρίσει και την ημέρα της άναχωρησεός της. Συμπληρώνόντουσαν τότε δέκα έφτά άκριδώς χρόνια από την ημέρα που την είχε έγκαταλείψει ο σύζυγός της. Την παραμονή, λοιπόν, της άναχωρησεός της από τó σπίτι τού Σόλτ, ή κ. Χόου βρισκόταν στο τραπέζι με την άδελφή της και τó γαμπρό της, όταν, έξαφνα, ένας άγνωστος ύπηρετης έφερε

ένα άνυπόγραφο σημείωμα. Ο άνων-μογράφος έκείνου την κ. Χόου να πάη την άλλη μέρα τó πρωί, στάς δέκα, στο πάρκο τού Ίακόβου, κοντά στη λίμνη.

—Είδες, ελτε γελώντας ή κ. Χόου, στην άδελφή της, παρ' όλα τα γεράματα μου έχω ακόμα θύματα!

Και λέγοντας αυτά τά λόγια, της έδειξε τó γραμματάκι.

—Μά αυτό είνε τó γραφίμο τού άντρός σου! φώναξε ή άδελφή της, αφού εξήτασε προσεκτικά τó γραμματάκι.

Η κ. Χόου, ή όποια, παρ' όλη την τρέλλα του, άγατούσε τόν σύζυγό της, μόλις άκουσε τά λόγια της άδελφής της λιποθύησε. Όταν συνήλθε, άπεφασίσθη να την συνοδεύσουν στο ραντεβό ή άδελφή της και ο γαμπρός της. Και ή σσηνή που διαδοχαιατίστηε τότε, είνε τó πιο έξωφρενικό σημείο όλης αυτής της ιστορίας. Η κ. Χόου, ή άδελφή της και ο γαμπρός της βρισκόοντουσαν πρό πέντε λεπτόν στο μέρος τού ραντεβού, όταν έξαφνα ήσυχ-ήσυχ, προόβαλε ο κ. Χόου, και άφου πλησίασε τη γυναίκα του και της μίλησε άν να είχε χωριστ ή μαζί της από μιάς ώρας, τη φίλησε, την έπαισε απ' τó μπράτσο και την όδήγησε σ' ένα σπίτι που τó είχε νοικιάσει κιόλας γιά να έγκρατασταθούν. Έτσι δέκα έφτά όλόκληρα χρόνια μεσολάβησαν μεταξύ της μέρας τού γάμου και της πρώτης νύχτας τού γάμου τού Χόου. Η ιστορία δεν αναφέρει τι εξήγησι έδοκε ο θεότρελλος αυτός στη γυναίκα του γιά την έξαφνάσή του, βεβαιώνει, όμως, ότι ο Χόου και ή γυναίκα του ζήσαν πολύ εύτυχισμένα και έκαναν και πολλά παιδιά...

Ο τελευταίος γόνος της ιστορικής και παισιγνωστικής γιά τις τρέλλες της οικογενείας τού Πέμπροκ, είχε μια περιεργότατη μανία: προσκοπιέτο πως ήταν κοιφός. Με τόν τρόπο αυτόν, δείχνοντας ότι δεν άκουγε τίποτε από ότι τού έλεγαν, γλάτωνε από ένα σπορό ένοχλήσεως. Ο Πέμπροκ είχε ένα γερό ύπηρετή που τόν σιπατούσε ο ίδιος πολύ, μά που ή οικογενεία τόν τόν στανιόνταν και γι' άλλα του έλαττώματα, μά κυρίως γιάτι μεθούσε συχνά. Κάθε φορά λοιπόν ή λαίδη Πέμπροκ έλεγε θησιωμένη στον άντρα της: «Μά διώξε, λοιπόν, επί τέλους, από τόν μεθίστοσα... Πάλιν γλέδς ήταν μεθισμένος!» Ο σύζυγος, χαμογελώντας από ευχάρεια και προσποιούμενος ότι είχε άκούσει τά έντελώς άναπίετα απ' εκείνα που τού είχε πη ή γυναίκα του, άπαντούσε:

—Ναι, έχεις δίκιο, είνε ένας θαμιάσιος ύπηρετής!

Ένα βράδυ ο ύπηρετης, τούρα στο μεθισό, άναποδογύρισε την άμασα της κ. Πέμπροκ. Η λαίδη έτρεξε μανιασμένη στον άντρα της:

—Ο άθλιος αυτός, τού ελτε, λίγο ελτε να μιάς τσακίσω!.. Άν δεν τόν διώξεις, θά μιάς σκοτώσω δλους!

—Ω! διάβολε, φώναξε τότε ο Πέμπροκ, φαίνεται ότι αυτός ο φτωχός ο Τζών είνε άρρωστος. Πρέπει, λοιπόν, να τόν περιποιηθούμε!..

—Σου λέγο ότι ήταν τούρα στο μεθισό και μιάς άναποδογύρισε τó άμάξι!

—Έχεις δίκιο! Είνε άξιολύητος. Ειδιοπάθησε, σε παρακαλώ, τόν φτωρό.

Όταν έφυγε ή λαίδη Πέμπροκ, ο λέρδος κάλεσε τόν ύπηρετή του και τού ελτε:

—Τζών, μαθαίνω πως είσαι άρρωστος και βλέπω πράγματι πως με δυσκολία τά καταφέρνεις να στέβεις στα πόδια σου. Λιποθύησ γι' αυτό, γιάτι τόσα χρόνια τώρα σ' έχω στην ύπηρεσία μου και ή μου εύχαιοστημένος μαζί σου. Θά σε κητάξω ο γιατρός.

Κατά διαταγήν τού κριού του, ο Τζών άμέσως κροββατώθηκε. Τού έβαλαν βδέλλες στους κροτάφους, βδέλλες στον όμο και τού τράβηξαν δεκαέξη ούγγις αίμα. Ένωμεταξύ, ο λέρδος Πέμπροκ έστειλε δυό φορές τη μέρα και ζητούσε πληροφορίες γιά την ύγεια τού ύπηρετή του. Συγχρόνως μά νοσοκόμα, καθισμένη δίπλα στο κροββάτι τού μικροή, έπανε από τά πιο έλκεκτά κρασά, τά πιο μοσχοβολιστά και απτού τού έδινε κινίνο και μουρουνόλαδο. Άφου επί όκτώ μέρες ύπεβλήθη στη θεραπεία αυτή ο Τζών, ο κύριος του τόν

ΤΑ ΔΙΚΑ ΜΑΣ

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ ΚΑΙ ΑΣΤΕΙΑ

Ο κ. Παλαιάς για τους «παληούς» και τους «νέους» ποιητές. Τα άπρεπτα της «Ακροπόλεως». Η άπεργια των μεταφραστών. Πώς ο Γαβριηλίδης... έγραψε μεταφραστική ένα συντάκτη που δεν ήξερε καμιά γλώσσα!... Ο κ. Καφαντάρης... ποιητής, κτλ. κτλ.

Είς την Ελλάδα, όποιος γράφει ένα ποίημα και δημοσιευθή, θεωρείται «νέος» και... άρνείται όλους, τους πρό αυτού γράφσαντας και αυτούς τους πραγματικούς ποιητές ακόμα.

Λίδει μάλιστα και συνεντεύξεις και δημοιοργείται έτσι ζήτημα αξιοίας... νέων και παλιών ποιητών.

Κάποιος από τους νέους ούτως, ρώτησε κάποτε τον κ. Κωστήν Παλαιάν, πού ιδέα έχει περί των «Παλαιών» ποιητών και λογογράφον και πού περί των «Νέων».

—Τη λέξι Παλαιός, άπάντησε ο κ. Παλαιάς, δεν τη μεταχειρίζομαι, παρά στην κοινή της σημασία για τὰ ρούχα και στην καθηγητή, για τὸ κρασί. Στὸ λεξικό μου πάλιν ἡ λέξις «νέος» για τὸν ποιητή, εἶνε πλεονασμός!.

Κάποτε πού ἡ «Ακρόπολις» εἶχε στενοχώριες οικονομικές, άπεργήσανε και φύγανε όλοι οἱ μεταφρασταί της.

—Καλά, εἶπε, γελώντας ο Γαβριηλίδης, σάν τὸ ἔμαθε. Αὐτοί ἔφυγαν και ἐγώ... τοὺς κατασώψ!

Ἐκάλεσε κατόπιν ἕναν συντάκτη του και τοῦ εἶπε :

—Σὲ προβιάζω σέ... μεταφραστή!..

Ἐ συντάκτης πού δεν ἔξερε, παρά μοναχά ἑλληνικά, ψηθίωσε :

—Μά ἐγὼ δεν ξέρω καμιά γλώσσα!

—Δεν εἶνε ἀνάγκη νὰ ξέρης, τοῦ εἶπεν ὁ Γαβριηλίδης.

—Πώς;

—Νά : Ἐγὼ θὰ σοῦ διαβάσω ἀπὸ τίς ξένες ἔφημερίδες, διάφορα πράγματα. Σὺ θὰ κρατᾶς σημειώσεις και κατόπιν θὰ τὰ γράφης με κέφι... Καί ἔτσι θὰ εἶνε πὺ ὡμορφα ἀπὸ τὴν ξένη μετάφρασα...

Ἐ Γαβριηλίδης ἔξερε γαλλικά, ἀγγλικά, ἰταλικά και γερμανικά. Καί διάβαζε... διαγωνίζοντο. Ἀρλαδι κάθε σελίδα τὴν περνοῦσε με μιά διαγώνια ματιά. Καί ὅτι ἔπαυσε τὸ μάτι του. Ἦταν ὡμος ἀνθρώπος με καταπληκτικὴ ἀντίληψη και κατόρθωνε και ἔτσι ακόμα νὰ παίρνῃ μιά ἰδέα τοῦ βιβλίου ἢ τοῦ άρθρου πού διάβαζε.

Ἐννοεῖται ὡμος ὅτι ἡ μεταφραστικὴ αὐτὴ συνεργασία με τὸ συντάκτη του δεν βάσταξε οὔτε τρεῖς ἡμέρες.

Τόσος ἦταν ὁ ὄγκος τὸν ὁποῖο... μετέφραζεν ὁ Γαβριηλίδης, πού ὁ μεταφραστής ἀρρώστησε στὸ τέλος. Καί τὴν τετάρτη ἡμέρα ὁ Γαβριηλίδης ἔπηρε «ἀληθινός» μεταφραστής.

Διηγούνται γιὰ τὸν μακαριτὸ διηγηματογράφου Θεοτόκη ὅτι ἀτύχησε στὸ γάμο του. Μεταξὺ τὸν δύο συζύγων ἵπρχε μιά ἀδυσσος νοστροπίας, ἢ ὁποία ἐφάνηκε βαθύτερα, ὅταν πῆκανε τὸ κοριτσάκι τους.

Ἐ Θεοτόκης εἶχε νυμφεῖθι σὲ μιά σιγμὴ νεανικοῦ ἐνθουσιασμοῦ.

Ἐ αὐτὸ κ' αὐτὸς ζήποῦσε κατόπιν τὴν ἀγάπη σ' ἄλλες γυναῖκες.

Ἐ σύζυγός του Ἐρνεστίνα, τὰ μάθαινε αὐτὰ και ὑπέφερε κρυφὰ και μαρτυρικά.

Και ὅταν ὁ Θεοτόκης ζεηνιχόσε, ὑποφέροντας τρομακτικά, ἐκείνη ἀλύγιστη και με ἔκφρασι σιγνή, τοῦ ἔδειχνε τὸν Ἐσταυρωμένον, πού ἦταν πάνω ἀπὸ τὸ κρεββάτι του, λέγοντάς του :

—Σὲ τιμωρεῖ αὐτός, για ὅτι μοῖκανες!..

Ἐ κ. Γ. Καφαντάρης, ὡς γνωστόν, ἦταν και ἔκτακτος συνεργάτης τῆς «Ακροπόλεως» τοῦ Γαβριηλίδη.

Ἐ γράφει, ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον, σοβαρὰ ἄρθρα. Καμιά φορὰ ὅμως, ἔγραφε και ἄστεια.

Κάλεσε γιὰ νὰ τοῦ μιλήσῃ.

Ἐ Τῶν παρουσιάστηκε μπρὸς στὸ λόρδο, τρέμοντας δόλοκληρος.

—Θεέ μου, φώναξε, πέφτοντας στὰ πόδια τοῦ Πέμπροκ, σὰς ὀρκίζομαι πὺς δεν θὰ τὸ ξανακάνω!

—Ἐχεις δόμο, ἀπάντησε, κάνοντας τὸν κουφὸ ὁ Πέμπροκ, δεν μπορεῖ νὰ ἐμποδίσῃ κανεῖς τὴν ἀρρώστεια νάσθῃ, ἢ ἂν τύχῃ και ξαναρωστίσης, μὴ φοβάσαι, θὰ ὑποβλήθῃς στὴν ἴδια θεραπεία.

—Ὅχι, ὄχι! μουρμούρισε ὁ μπρεκής, γουρλώνοντας τὰ μάτια του ἀπὸ τὸ φόβο. Σὰς ὀρκίζομαι πὺς ποτὲ πειὰ δεν θὰ...ξαναρωστίσω...

Και πραγματικά, ἀπὸ τὴ μέρα ἐκείνη ποτὲ πειὰ δεν... ξαναρωστίσης ὁ ὑπὸχρέτης τοῦ λόρδου Πέμπροκ, δηλαδή ποτὲ πειὰ δεν ἔδωκε κρασί στὸ στόμα του...

Ἐτσι, κάποτε πού ἀκοιθῆσαν κατά...δέκα λεπτά ἢ πατάες στὴν Ἀθήνα και ὄναστατόθρησαν ὁ κόσμος, ὁ κ. Καφαντάρης ἔγραψε τὸ ἔξις «Γ ρ α γ ο ὀ δ ι τ ῆ ς Π α τ ᾶ τ α ς» στὴν «Ακρόπολις» :

Σὺ, πού στὰ ὕψη πέταξες, τρελλή πατάτα μου, ψυχὴ ἔραυτεμένη, ἔλα κοντὰ μου... Μιά καρδιά σὲ προσκαλεῖ, πού μ' ἀνοιχτὸ τὸ...στίμα σὲ προσμένει

Ἐταν ὁ Μητροπολίτης Ἰωαννίνων κ. Σπυρίδιον, ἔμαθεν ὅτι ἡ Ἀλβανία ἔκαμε σύμφωνον...πίστεως και φιλίας με τὴν Ἰταλία, διηγῆθι τὸ ἔξις χαρακτηριστικὸ ἀνέκδοτο, πού κυκλοφορεῖ στὴν Ἠπειρο, σχετικὸ με τὴν πιστὴν τὸν Ἀλβανὸν και τὴν πατριὰ του :

—Κάποτε πού γινότανε μιά μάχη κ' ἕνας Τουρκαρβανίτης, ἔταξε στὴν... Παναγία, ἂν σωθῇ και δεν σκοτωθῇ, νὰ πούλῃσῃ τ' ἄλογό του και με τὰ λεπτά πού θὰ πάρῃ, ν' ἀγοράσῃ ἕνα ἀπέροσμα, για τὴν ἐκκλησία της στὴν Κορυτσά.

Σάν τελείωσε ἡ μάχη κ' ὁ Ἀρβανίτης γλύτωσε, φυσικά, ἀσέφθηκε πὺς τὸν ἔσωσε ἡ Παναγία και κατὰ συνέπειαν ἦταν ὑποχρεωμένος νὰ ἐκτελέσῃ τὸ τάξιμό του. Σάν σωστός Ἀρβανίτης ὡμος, ἠθέλει νὰ ἐκλήρωσῃ τὴν ἰσχύοςχό του, χωρὶς καί νὰ ἔμωσθῃ. Σκέφτηκε λοιπὸν νὰ κάμῃ τὸ ἔξις :

Ἐ πῆγε στὸ πάζαρι, ἐνὸς χωριοῦ, σέροντας μαζὺ του τὸ ἄλογο και ἕναν πετεινὸ κ' ἄρχισε νὰ φωνάζῃ :

—Πουλό, μαζὺ, ἕνα ἄλογο και ἕναν πετεινὸ, για εἰσοσπένῃ λίρες. Μιά λίρα για τὸ ἄλογο και εἰσοσπένῃτε, για τὸν πετεινὸ. Χωριστὰ δεν τὰ πουλώ!

Ἐ ὅτε ἀπὸ λίγο, κάποιος βρέθηκε και ἀγόρασε τὸ περιεργὸ αὐτὸ ζευγάρι. Καί ἔτσι ὁ Ἀρβανίτης κράτησε τίς εἰσοσπέντες λίρες, πού ἔβριζε τὸ ἄλογο του, και με τὴν μιά ἀγόρασε τὸ τάξιμα για τὴν ἐκκλησία της Παναγίας!.

Τὸν μακαριτὸ Ἀλέξανδρο Κομμουνδοῦρο, ὅταν ἦταν Πρωθυπουργός, κάποιος συμπατριώτης του τὸν ἔβριζε διαρκῶς, ὅπου και ἂν στεκόταν και ὅπου και ἂν βρισκόταν. Ἐνας ἄλλος συμπατριώτης του, στενὸς φίλος τοῦ Κομμουνδοῦρου, ἔπηρε και τοῦ εἶπε :

—Κύριε Πρόεδρε, ὁ Δίμιας, σὲ βοῖζει ὅπου σταθῇ κ' ὅπου βρεθῇ με τὰ χειρότερα ἐπίθετα.

Τοῦ Κομμουνδοῦρου, ἡ ἀγαθὸσῃνη τῆς ψυχῆς ἦταν παρομοιωδῆς. Σάν τᾶκονσε λοιπὸν αὐτὰ, δεν ἐβρίστη του σὲ κάποια θέσι.

Σάν πέρασε κάμποσος καιρός, στανιτήθηκε, πάλι, ὁ Κομμουνδοῦρος με τὸ φίλο του και τὸν ρώτησε :

—Τὸν βλέπετε κάποτε τὸν Δίμια ; Ἐξασκοιθεῖ νὰ με βοῖξῃ ;

—Ὅχι, κ. Πρόεδρε, εἶνε τώρα κάμποσος καιρός, πού δεν λέει τίποτε για σένα.

—Ἐ, ἀγαπητέ μου, τὸ παρατήρησεν ὁ παλαιὸς πολιτικός, πεινοῦσεν ὁ καϊμένος!..

Ἐ ποιητῆς Μιχ. Ἀργυροπούλος, διηγείται, πὺς, κάποτε πού ἦταν κ' αὐτὸς μικρός, δηλαδή πρὸ ἀμνημονεύτων χρόνων, ἕνας φραγκόκαπας στὴ Σμύρνη, θέλοντας νὰ ὑποκινήσῃ τὸν ἔπλον τὸν μαθητῶν του, Ἑλλήνων, Ἀρμενίων και Ἐβραίων, τοὺς εἶπεν ὅτι θὰ ἔδινε ἕνα ὥραιο βιβλίον χρυσοδεμένο και με εἰκόνας, σ' ἐκεῖνον πού θὰ ἔδινε τὴν καλύτερη ἀπάντησι, στὴν ἐρώτησι :

—Ἐτὶ ἀγατᾶτε περισσότερο ;

Ἐ πρῶτος μαθητῆς πού ἐρωτήθηκε, ἀπάντησε :

—Λοικοῖμια με ἀμύγδαλο!

Ἐ ἦταν δὲ αὐτὸς Ἀρμενίος.

Ἐ δεύτερος, ἐξυπνότερος, εἶπε :

—Τὴν μητέρα μου και τὸν πατέρα μου.

Ἐ ἦταν δὲ Ἑλληνας.

Ἐ τρίτος πάλιν, ἐφώνησε με προθυμία :

—Τὸν..... Ἰησοῦ Χριστοῦ!

—Μηρόδο, τοῦ εἶπεν ὁ φραγκόκαπας. Ἐ δικὴ σου ἀπάντησι ;

Ἐ ἦταν ἡ πὺ ὄραια... Πὺς ὀνομάζεσαι, παιδί μου ;

—Ἰσαὰκ Ναχομά.

Ἐ ἦταν..... Ἐβραῖος!

Ἐ Ἀλέξανδρος Κομμουνδοῦρος